

– сприятливі умови для надання соціальних послуг недержавними суб'єктами (суб'єктами підприємницької діяльності на засадах державно-приватного партнерства у сфері надання соціальних послуг населенню територіальної громади).

Література

1. Державне управління соціальним розвитком України: Монографія / за заг. ред. В.Є. Воротіна, Я.А. Жаліла. – К.: НІСД, 2010. – 288 с.
2. Державна стратегія регіонального розвитку на період до 2015 р.: затверджена Постановою Кабінету Міністрів України від 21 липня 2006 р. № 1001 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=1001-2006-%EF>

Світлана СКОЧИЛАС

Тернопільський національний економічний університет, Україна

ТЕХНОЛОГІЇ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ РОЗВИТКУ РЕГІОНІВ УКРАЇНИ

Входження України до світового співтовариства, перехід від індустріальної до постіндустріальної та інформаційної суспільної формації передбачають урахування основних векторів розвитку сучасних держав, впровадження нових інституційних форм та інноваційних технологій, необхідних для реалізації актуальних завдань.

Інтеграція політичних, правових, економічних та культурних систем зумовлює нові виклики, пов'язані із необхідністю розробки механізмів входження до глобалізованого простору. Актуалізується проблема запозичення кращих зразків зарубіжної практики державотворення, що вимагає відповідних методологій. Стратегічний курс України на європейську інтеграцію вимагає нової філософії організації влади, створення ефективної системи державного управління та місцевого самоврядування.

Об'єктивні показники свідчать, що соціально-економічне просування України є набагато повільнішим, ніж у більшості країн Центральної та Східної Європи, а гіпотетичні сценарії розвитку України показують, що темпи трансформації могли б бути набагато вищими за умови оптимального проведення реформ.

Нові зовнішні та внутрішні виклики, які постають перед Україною на сьогоденнішому етапі розвитку, вимагають, зокрема, формування нової

державної регіональної політики, яка б відповідала сучасним потребам розвитку регіонів і територіальних громад та базувалась на найкращих вітчизняних й світових теоріях і практиках регулювання розвитку регіонів та громад [4]. Впродовж досить тривалого періоду, несистемність державної політики та діяльності в цій сфері стала однією з важливих причин стримування комплексного соціально-економічного розвитку та стабільності в державі, ускладнення умов для зміцнення позицій України в міжнародному економічному співробітництві, повільного здійснення ринкових перетворень на місцях, виникнення та загострення багатьох соціальних, економічних, екологічних та інших проблем [4].

Змістове наповнення державної регіональної політики охоплює три аспекти. Перший — зовнішній щодо регіонів аспект. У цьому випадку центральні органи влади приділяють увагу регулюванню міжрегіональних пропорцій розвитку. Другий аспект — внутрішньорегіональний. У цьому випадку політику провадять регіональні органи влади (органи місцевого самоврядування та місцеві органи виконавчої влади) в основному за рахунок власних і залучених ресурсів і під власну відповідальність. Третій аспект регіональної політики полягає в зміцненні ролі регіонального рівня в територіальній організації держави [4].

Практично немає такої сфери державної політики, в якій при успішному її проведенні можна було б обійтися без реального врахування регіональних аспектів. Для досягнення позитивних результатів у проведенні державної політики в будь-якій сфері більшою або меншою мірою треба враховувати регіональний чинник [2]. Реалізація державної регіональної політики залежить від того, якою мірою її механізми та інструменти забезпечують реальний регіональний розвиток.

Політика регіонального розвитку повинна враховувати типологію регіонів і передбачати надання підтримки й допомоги в ефективному поєднанні підходів до регіонального розвитку, пов'язаних із поліцентричним і орієнтованим на полюси зростання/агломерацію аспектом, та зворотної стимуляції міст на периферії, зокрема забезпечення доступності державних послуг. Це не означає, що необхідно повністю ігнорувати інтереси менш розвинених територій. Це означає пом'якшення тих відмінностей і причин, які можуть назавжди викривити потенціал розвитку депресивних або відсталих регіонів. Це має бути однією з чітко поставлених цілей регіональної політики та метою національної стратегії регіонального розвитку, яка передбачатиме

спеціальні пом'якшувальні механізми й заходи, головню стосовно розбудови спроможності для ефективного використання ресурсів [3].

У новій Державній стратегії регіонального розвитку України до 2020 р. мають бути чітко відображені зв'язок галузевих програм із стратегіями розвитку регіонів, конкретизовані механізми та інструменти регіонального розвитку, необхідно розробити систему індикаторів регіонального розвитку; чітко визначити механізми та інструменти реалізації визначених стратегічних завдань; розробити процедуру узгодження пріоритетів Державної стратегії регіонального розвитку до 2020 року та регіональних стратегій розвитку, інших стратегічних документів. Основні положення оновленої Стратегії мають бути узгоджені з базовими пріоритетами європейської регіональної політики.

Сьогоднішні глобальні виклики і тенденції регіонального розвитку України зумовлюють необхідність вироблення нової державної регіональної політики, покликаної подолати наявні загрози і створити нові можливості розвитку регіонів.

Відповідно до цього має формуватися нова парадигма — регіональний саморозвиток, який полягає у створенні умов для реалізації інтересів регіонів при відповідальності місцевої влади. Отже, має бути проведена децентралізація і деконцентрація публічної влади. Під нові повноваження має бути сформована відповідна ресурсна база, посилена політично-юридична відповідальність органів публічної влади. Це, зокрема, означає і зміну обсягів фінансування з різних джерел, бо не тільки бюджет має бути джерелом фінансування регіональних соціальних програм. Останнє стимулюватиме місцеву владу шукати додаткових джерел фінансування та ефективніше використовувати виділені кошти [4].

Література

1. Берданова О.В. Інструменти регіонального розвитку в Україні: навч. посіб. [Текст] / О. В. Берданова, Г.А. Борщ В. М. Вакуленко та ін. — К. : НАДУ, 2013. — 286 с.
2. Долішній М.І. Регіональна політика на рубежі ХХ-ХХІ століть: нові пріоритети: монографія / М.І. Долішній. [Електронний ресурс] / — К.: Наукова думка, 2006. — 512 с. // Режим доступу: http://irr.org.ua/publication/dol_mon.pdf.
3. Регіональний розвиток в Європейському Союзі: уроки для України / видання Проекту «Підтримка сталого регіонального розвитку в Україні». — К.: 2012.

4. Грицьк І.А. Реформування публічного управління в Україні: виклики, стратегії, майбутнє [Текст]: Монографія / НАДУ; І.А.Грицьк. — К.: К.І.С., 2009. — 240 с.

Лариса СТЕЛЬМАЩУК

Івано-Франківський національний технічний
університет нафти і газу, Україна

ЗМІНА ІМІДЖУ ОРГАНІВ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ ЯК ЗАСІБ ПОСИЛЕННЯ ЇХ ВІДКРИТОСТІ

Імідж державної служби є одним із необхідних складових елементів, що забезпечує стабільність різноманітних сфер суспільного життя, стійкість системи влади, передбачуваність державного управління. Однак, на сьогодні, в епоху швидких суспільних та інформаційних змін імідж слід розглядати як засіб забезпечення розвитку, а не стабільності. На сьогодні, в період проведення адміністративно-територіальної реформи необхідно вести мову не тільки про імідж державної служби, але й про імідж служби в органах місцевого самоврядування, адже від організації їх діяльності залежить творення українського суспільства та подальший розвиток країни.

Державна служба – це специфічний вид трудової діяльності, який полягає в реалізації завдань держави, а отже пов'язаний із суспільним добробутом та задоволенням потреб громадян. Оскільки органи державної влади та місцевого самоврядування є тими суб'єктами, які надають послуги громадянам, то саме від них безпосередньо буде залежати імідж державної служби. Якщо на ринку послуг та товарів існує багато фірм чи підприємств, які конкурують між собою та змушені самі привертати увагу клієнтів до своєї продукції та послуг, то органи місцевого самоврядування єдині у своєму роді, а тому в них немає конкурентів, проте повинні дбати за якість наданих ними послуг.

Термін “імідж” характеризується багатогранністю трактування, великою кількістю властивих ознак, специфікою розуміння щодо кожного його носія та особливістю сприйняття різними групами корпоративної аудиторії. Характерними ознаками іміджу державної установи Ю.Падафет називає: цілісність (нерозривна єдність елементів), наявність зовнішньої та внутрішньої форм прояву, неоднорідність аудиторії